

tægten de to Beløb, der fremkommer ved Optagelsen af Genforeningslaanet paa de 145 Millioner og de 5 Millioner til Rask-Ørsted Fondet, fremkommer der et Underskud paa 1 636 000 Kr., hvilket er ikke saa lidt gunstigere, end de Tal, der i Maj Maaned blev opgivet mig af Statsbogholderiet, lod formode. Det er forbundet med ganske overordentlige Vanskeligheder for Statsbogholderiet inden Afslutningen af Regnskabet at komme blot nogenlunde nær til det virkelige Resultat. Der er dør arbejdet samvittighedsfuldt og godt, og selvfølgelig har baade min Forgænger Dr. Brandes og jeg bona fide gengivet de Tal, vi har faaet opgivet af Statsbogholderiet; men det vil ses, at de afviger ikke lidt fra de virkelige. Naar det er saa vanskeligt umiddelbart efter eller et Par Maaneder efter Regnskabsaarets Afslutning at komme til nogenlunde nøjagtige Tal, vil det være endnu vanskeligere, ja fuldkommen umuligt, nu at nævne Tal, der blot nogenlunde har Udsigt til at holde, da vi kun lige har tilendebragt det første Halvaar af indeværende Finansaar, og hvor endog de foreliggende Opgivelser ikke kan omfatte alle 6 Maaneder. Jeg skal derfor ganske nægte mig at sige noget om Udsigterne for indeværende Aars Finanshusholdning.

Jeg vender mig dernæst til det *For-
slag til Finanslov for Finansaaret 1921—22*, som jeg i Dag skal have den Ære at forelægge for det høje Ting. Det er lykkedes i Aar, hvad der ikke lykkedes i Fjor og ikke kunde lykkes for min ærede Forgænger, her i Dag at forelægge ikke alene Forslaget, men ogsaa Anmærkningerne fuldstændig. Det kunde ikke lykkes i Fjor paa Grund af, at de nye Lønningssummers Indregning efter den nys vedtagne Lønningslov gjorde det umuligt. I Aar er det lykkedes, men rigtignok kun med overordentligt Besvær. Finanslovsforslaget viser en samlet Indtægt for §§ 1—7, de løbende Indtægter, af 318 367 000 Kr. Jeg maa nu straks gøre opmærksom paa, at dette Tal paa ingen Maade kan sammenlignes med de 593 893 000 Kr. paa det aflagte Statsregnskab for 1919—20 eller med det tilsvarende Tal 427 658 000 Kr. paa indeværende Finansaars Finanslov. I Statsregnskabet indgaar jo en Række store Indtægter for midlertidige Skattelove, først og fremmest Merindkomstskattens 175 Millioner. Og da min Forgænger, Dr. Brandes, opstillede sit Budget for 1920—21, var han berettiget til at regne med de store Indtægter fra de midlertidige Skatte-

love, som blev vedtaget i Efteraaret 1919. Disse Love udløber nemlig først den 31. Marts 1921, og han kunde saaledes medtage deres fulde Udbytte paa sit Finanslovsforslag. Dette kan jeg selvsagt ikke gøre, da disse Love jo ikke gælder for nogen Del af Finansaaret 1921—22. Men kunde jeg allerede nu regne med disse Loves Forlængelse i væsentlig uforandret Skikkelse for et Aar, vilde Indtægten paa § 5, beregnet efter de sædvanlige Regler og efter de Oplysninger, det har været muligt ved Statistisk Departements Hjælp at fremskaffe, blive ca. 241½ Mill. Kr. større, og den samlede Indtægt paa de løbende Indtægtsparagraffer 1—7 vilde altsaa blive ca. 560 Mill. Kr. eller kun ca. 34 Millioner mindre end Statsregnskabet's Tal og ca. 132 Millioner større end den gældende Finanslovs. Jeg skal straks komme nærmere ind paa Aarsagerne til denne Stigning.

Af Indtægtsparagrafferne skal jeg først fremhæve § 2, Udbytte af Statsvirksomheder, der udviser et Underskud af ca. 893 000 Kr. Det er altsaa en meget væsentlig Forbedring i Sammenligning med Statsregnskabet's Underskud paa ca. 39½ Mill. Kr. og den gældende Finanslovs Underskud paa ca. 26⅔ Mill. Kr. Dette gunstigere Resultat er i det væsentlige en Folge af de af denne Regering i Forsommersamlingen gennemførte nye Takstlove for Statsbanerne og Postvæsenet og den samtidig administrativt foretagne Forhøjelse af Telegram- og Telefontaksterne. Paa Statsbanerne har der, efter at Afskrivningerne er foretagne, kunnet opføres et Overskud af 2 126 000 Kr., paa Telegraf- og Telefonvæsenet af 2 255 000 Kr.; ogsaa Mønten bidrager sit ved et Overskud af ca. 2 381 000 Kr. For Statsbanernes Vedkommende maa ethvert Overslag naturligvis lide under en ikke ringe Usikkerhed, navnlig paa Grund af de voldsomme Bevægelser i Brændselsudgifterne. Den anvendte Grundpris er den højeste Pris, der havde foreligget paa det Tidspunkt, da Statsbanerne indgav deres Budget, nemlig Gennemsnitsprisen for August Maaned, ca. 185 Kr. pr. Ton. Det er jo en meget betydelig Pris, men selv denne Pris vil ikke kunne holde, medmindre der i Finansaaret 1921—22 indtræder en Formindskelse af Kulprisen, navnlig derved, at Valutakurserne synker; hvis dette ikke sker, vil Enhedsprisen endda komme væsentlig over de 185 Kr. pr. Ton. Der er saaledes al mulig Grund til vedblivende at arbejde for en Forbedring af Statsbanernes Budget, og